

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Download
Versie

Jaargang 3,
Nummer 8

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

RC Eemland, opgericht 1977

Wellicht denken ze er bij de Bond anders over, maar ik ben de laatste tijd juist steeds vaker tevreden met onze kleine sport. Als ik lees over de excessen die de oranje 'fans' in Oostenrijk etaleerden, rapporten over vloeken en getier op en langs hockeyvelden, of de toename van geweld rond voetbalwedstrijden dan mogen we blij zijn dat rugby niet 'populair' is. De Formule 1 is door de successen van Max Verstappen uitgegroeid tot één van de meest populaire 'sporten' in Nederland, alhoewel er maar één sporter is en miljoenen supporters. Voor 'Max' keek er niemand naar, tenzij er een grote crash was die op Studio Sport werd uitgezonden en Olav Mol was voornamelijk bekend als radiodj en presentator van Domino Day bij SBS 6. Maar het succes van Verstappen en de enorme marketing door onder andere Red Bull en Jumbo hebben ervoor gezorgd dat mensen die geen benul van een versnellingsbak hadden nu als voetbalsupporters uitgedost op de racecircuits in Europa neerstrijken als een zwerm sprinkhanen met het bijbehorende gedrag van een horde doorgesnoeven hooligans. Drank- en drugsmisbruik, infantiele muziek, massale oranje fakkels waren al erg genoeg maar blijkbaar is daar sinds de afgelopen races nog aanranding, seksisme en ander onaangepast vrouwonvriendelijk gedrag bijgekomen. De oude racefans die Jan Lammers nog als coureur hebben meegemaakt klagen steen en been over het 'racetuig' die het verziekt. Maar het is blijkbaar een uitwas van deze tijd waarin we 'niks meer mogen' en sport beleven zonder 'coke en overmatig alcoholgebruik' saai is. Laten we onze 'niche' sport omarmen en genieten van de derde helft zoals wij deze kennen. Ja, natuurlijk met een stevige pot bier, absurde spelletjes en een schunnig lied, maar altijd met respect voor man, vrouw, medespeler, tegenstander én scheidsrechter.

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Big Whopper, Doedelzak, Goof, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Siemen Cnossen, Eric Cornelissen, Jos Danen, René Herngreen, Nick Janssen, Sep van Kampen, Patrick Lemmens, René van Pul en Marco Ruzzi.

Tekening voorkant: Nick Schuurbiërs

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 10,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Op de blanke top der duinen,
afgezet met prikkeldraad.
Waarop ied're honderd meter,
een bord verboden toegang staat.
Loop ik door het mulle zand,
het mulle zand van Eemland:

Ik heb u lief mijn
Eemland
Ik heb u lief mijn
Eeemlaaand

Origineel:
Waar de blanke top der
duinen
Schittert in de
zonnegloed
En de Noordzee
vriendelijk bruisend
Neêrlands smalle kust
begroet
Juich ik aan het vlakke
strand: (bis)
'k Heb u lief, mijn Nederland! (bis)

R.C. EEMLAND

AMERSFOORT

Melodie: Richard Hol 1825-1904.

Tekst: De oorspronkelijke tekst is van Pieter Louwerse 1840-1908, die de tekst van 'Waar de blanke top der duinen', ook wel 'Mijn Nederland' genaamd rond 1870 schreef. Het 'prikkeldraad' komt van een spottende versie die tijdens de Tweede Wereldoorlog werd gezongen;

Waar de blanke top der duinen,
Afgezet met prikkeldraad.
Waar op ied're honderd meter,
zo'n verdomde rotmof staat
Juich ik aan het afgezette strand: (bis)
Ze komen nooit in Engeland! (bis)

René Herngreen nam het lied vanuit zijn diensttijd bij de mariniers op Curaçao in 1978 mee naar Eemland. Voor degenen die op het eiland bleven werd het namelijk gezongen terwijl René en anderen afzwaaiden naar Nederland.

Tijdens de eerste tour van Eemland naar het Franse Arras (1980) werd van iedere speler natuurlijk verwacht dat hij een lied zong. Toen René bij het zingen van 'Waar de blanke top der duinen' Eemland zong in plaats van Nederland kon dat meteen op groot enthousiasme van de rest van de tourgangers rekenen. Het was echter pas later, met de komst van afgestudeerde spelers van Nijenrode dat het 'het prikkeldraad' werd toegevoegd en 'Mijn Eemland' het officiële clublied werd.

FILM TIP

De Amazone Prime documentaire **No Woman No Try** gaat over vrouwenrugby in de UK. Drie Engelse rugbydames komen aan het woord, terwijl op de achtergrond de Allianz 15's Premiership 2022 zich ontknoopt: Zaniab Alema (Richmond RFC), een Ghanees-Britse moslima die met hoofddoek speelt, Shaunagh Brown (Harlequins), een knuffelbare voorwaartse die na de Premiershipfinale alom harten veroverft met een emotionele speech en Stefania Evans (Worcester Warriors). NWNT lijkt bedoeld als documentaire, maar is in feite een manifest; een audiovisueel pamflet dat schreeuwt om aandacht voor het vrouwenrugby. Hoor en wederhoor vindt niet plaats; we zien en horen slechts de rugbydames en enkele sympathisanten, die – met alle respect – vooral veel klagen over de achtergestelde positie van het damesrugby en de worsteling van vrouwelijke rugbyers. Onterecht is dat niet: NWNT

brengt inderdaad een paar opmerkelijke situaties voor het voetlicht: in Engeland zijn maar 28 professionele rugbydames zijn (de andere speelsters hebben een fulltimebaan naast het rugby); ter vergelijking: de twee hoogste Engelse heren-competities tellen samen al bijna evenzoveel professionele rugbyteams (nl. 25). Of dat kledingmerk Canterbury het nieuwe nationale tenue van

Ierland presenteerde in een campagne, waarin de mannenlijn werd gedragen door bekende Ierlandspelers, en de vrouwenlijn door fotomodellen (wat Canterbury na protesten heeft gerectificeerd).

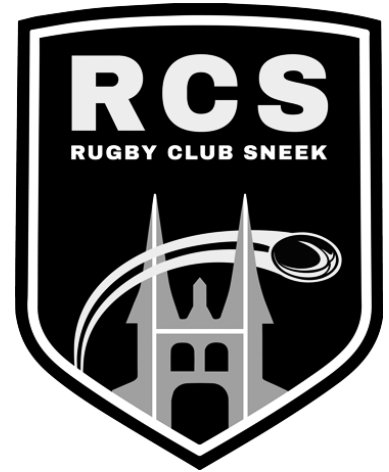
Het was interessant geweest, en had diepte aan de documentaire toegevoegd, om ook aandacht te besteden aan andere factoren, meningen en belangen; denk bijvoorbeeld aan de Engelse rugbybond RFU, grote rugbysponsors (zoals Canterbury) en grote sportmedia (BBC, ITV). Nu die dimensie ontbreekt, blijft NWNT (te) eentonig en eenzijdig. Soms voelt het zelfs een beetje als een klaagzang. Misschien heeft dat te maken met regisseur en producent Victoria Rush, die niet 'buiten' het onderwerp staat. Victoria rugbyt zelf ook, en is op social media een fervent vrouwenrugby-activist. Die overtuiging zie en voel je terug in NWNT en niet alleen omdat Victoria zelf veelvuldig in beeld haar mening geeft. Tijdens het kijken moest ik denken aan de Britse documentairemaker Louis Theroux, met zijn karakteristieke afstandelijke stijl, zijn vermogen om feilloos de vinger op de zere plek te leggen en de lastige, maar essentiële, vragen te stellen. Ook al is de vergelijking niet eerlijk – Theroux is een internationaal gelauwerde documentairemaker, terwijl Victoria Rush aan het begin van haar carrière staat – een (flink) scheutje Theroux had in NWNT niet misstaan.

Jan Julius Bokkepoort

OP SAFARI IN FRIESLAND: RC SNEEK, TERUG VAN WEG GEWEEST

(In gesprek met Siemen Cnossen)

De provincie Friesland heeft een rijk aantal rugbyclubs, ruim de meeste van de drie noordelijke provincies. Van Drachten, naar Leeuwarden tot aan het dorpje Gorredijk. En vroeger was er ook één in Sneek te vinden, een club opgericht in 1987, die met trots in de schaduw van de Sneekerpoort speelden en in 1993 winnaar werden van de Fryslan Cup (zie Bier, Bloed & Modder #4). Tenminste, tot en met 2002 was dit het geval. Toen is de club helaas ten onder gegaan door een gebrek aan kader, jeugd en genoeg seniorenspelers. Het was vooral een vriendenploeg geworden. En tot voor kort was dat het verhaal van RC Sneek.

Het is een fraaie zomerdag in augustus 2019 als bij Siemen Cnossen, één van de oprichters van de club in 1987 de telefoon gaat. Aan de andere kant van de lijn bevindt zich Albert Jan van der Wal, oud-speler van RFC Haarlem en RC Greate Pier uit Leeuwarden. 'Het wordt tijd dat we weer gaan rugbyen in Sneek', zegt de man resoluut. 'Aan deze kant van Friesland zit er geen rugbyclub, en het wordt tijd dat daar eens wat verandering in komt. Dat mag namelijk echt niet.' Tijdens de eerste officiële vergadering op 14 februari 2020 in café Reahûs wordt de club heropgericht en vervolgens een eerste bestuur gekozen. En opeens is daar een oud plaatsnaambord van het plaatsje Rugby in Engeland. Hier is in 1823 het rugby ooit ontstaan. Stuk voor stuk worden de nieuwbakken leden naar voren gevraagd om op traditionele wijze, gepaard met een snuffje Weduwe Joustra en de hand op het Rugby-plaatsnaambord, te verklaren dat zij zowel de rugbysport als de club trouw zullen blijven.

RC Sneek op bezoek in Leiden bij RC DIOK

Met een bestuur wat bestaat uit enige oude garde en fris jong bloed gaan de Friezen strak van start in 2020, maar al snel gooit Korona roet in het eten. De Friezen kunnen hun

seizoen nog niet van start er stond ook een oefenpot tegen het beruchte vierde team van Rugbyclub Groningen op de agenda, maar het mocht nog niet zo zijn. ‘Maar, glundert Siemen, de nieuwe voorzitter, ook tijdens Korona zijn wij als club stevig aan het groeien geweest, en hebben wij ons goed de lockdown tijd door kunnen slaan!’ Waar het begon met enkele ouwelui, kwamen al snel nieuwe spelers mee. ‘Die werden mee uit de sportschool genomen door jonge spelers van de club.’ Ook kwam er een stukje ervaring bij van oude spelers en werd de club al snel bijgestaan door een bekende bebaarde prop uit de vierde Klasse met de illustere naam Vladi, die zijn schoenen bij Zwolle had laten staan. Ook de kleine, rappe Zuidafrikaanse scrum-half Coby die bij Rotterdam zijn kunsten vertoonde sloot zich bij de Friezen aan. Maar ook vanuit de jeugd sluiten steeds meer spelers aan. ‘Ja er zijn ook af en toe ouders die mee willen spelen, die op hun 45e nog eens beginnen aan rugby, dat is toch prachtig. Daarvoor hebben wij het RCS Elite team opgericht.’

Maar met enkel spelers en bestuursleden kom je er niet, ook is er een trainer nodig om de zaken op orde te krijgen. Rick Denkers mocht als eerste deze mantel met trots dragen. ‘Ja die Rick Denkers was speciaal, die kwam bij ons de trainingen verzorgen, met als vergoeding enkel een fles Berenburg. Tsja, Berenburg zit in Friesland wel goed natuurlijk. Het hernieuwde Sneek speelt uiteindelijk haar eerste competitiewedstrijd op 19 september 2021 tegen RC De Wrotters, een heuse Friese derby dus. Na aanvankelijk wat zenuwen voor het talrijke publiek weet de thuisploeg op hun Schuttersveld tegen een gehavend team uit Gorredijk met 45-0 te winnen. De vreugde is groot, het bier vloeit rijkelijk en er wordt reikhalzend uitgekeken naar de rest van de competitie. De Snekers worden vierde in de 1^e fase van de competitie en mogen na de herindeling in de Cuppoule van de 4^e Klasse Noordoost meedoen. Uiteindelijk eindigen de debutanten op de een mooie derde plek na kampioen RC Zwolle 2 en RC Drachten 1 die tweede worden.

Derde helft bij RC Phoenix in Delfzijl

Coach Denkers heeft het recentelijk erg druk gekregen met andere zaken en zijn eigen bedrijf, dus vanaf het seizoen 22-23 neemt Robert Plaizier het over, die tot voor kort nog bij RC Groningen de trainingen voor het 2e team op zich nam. ‘Ja die Robert ken ik nog van vroeger, dan kwam ik hem ophalen, ik zie hem nog zo zitten op zijn fietsje.’ Er zit bij de Friezen volop vertrouwen dat Robert veel voor de club zal gaan betekenen.

In 1944 kreeg hij van prins Bernhard de opdracht tot de vorming van het regiment Stoottroepen. Mede Gooi-speler Henk Ulrici blies als lid van het verzet en liet een seinhuis met telexapparaten van de Gestapo en de SD in de lucht vliegen. Hij werd opgepakt en door de Duitsers in kamp Amersfoort vastgezet. Hij overleefde de oorlog. Lex Schmidt en Hildo Cohen moesten hun verzetsdoden met de dood bekopen. Ir. Gautier Herman Thal Larsen richtte in 1929 RC Eindhoven op. Tijdens de oorlog kon de Zweed vanwege zijn paspoort makkelijk reizen en door zijn baan bij Philips aan onderdelen komen voor het ondergrondse radionetwerk van het verzet. Hij had door heel Nederland contact met verzetsmensen en was zelf waarnemend commandant van Gewest 18, Eindhoven en omstreken bij de OD (Orde Dienst). Na de bevrijding in het zuiden van Nederland in 1944 werd hij in de functie van kolonel hoofd van het Centraal Vrijwilligers Bureau dat mensen wierf die de geallieerden hielpen bij de verovering van de rest van Nederland. Een Nederlander die op jonge leeftijd tijdens de oorlog de oversteek naar Engeland had gemaakt en met het Britse leger terugkwam in Nederland was Koos Kuipers. Hij zou later van uit zijn café Cosy's Corner aan de wieg staan van de oprichting van RC Groningen in 1968.

In de Verre Oosten duurde de oorlog nog tot september 1945 voor de Japanners middels twee atoombommen op Hiroshima en Nagasaki tot overgave werden gedwongen. Eén van de bekendste slachtoffers van de sadistische kampbewakers hier was de Schotse international Eric Liddell. Liddell werd geboren in het Chinese Qing waar zijn ouders missionaris waren. Hij was een uitzonderlijk atleet en werd tijdens zijn studie aan de universiteit van Edinburgh ontdekt als rugbyer en hardloper. Hij kwam in 1921-22 zeven keer uit voor Schotland en wist op de Olympische Spelen van Parijs in 1924 goud op de 400 en brons op de 200 meter te winnen. In 1981 kwam de film Chariots of Fire uit die gebaseerd is op het leven van Liddell. In ‘de Oost’ zou overigens ook ARVC (Amsterdamse Rugby Voetbal Club) speler Van Rees als piloot omkomen in de strijd tegen de Jappen. Na de overgave van Japan hadden uiteindelijk zestig geallieerde internationals hun leven gegeven. Acht Fransen, acht Ieren, tien Australiërs, veertien Engelsen, drie Welshmen, twee Nieuw-Zeelanders en vijftien Schotten.

Na de oorlog was de verwoesting overal enorm, ook in Nederland. De Haagsche RC verloor niet alleen een groot aantal spelers door deportatie, één werd er zelfs gefusilleerd maar ook het terrein bij Duindigt, de kleedtent en materialen werd door de bezetter volledig vernietigd. Een aantal spelers sloot zich gedurende en na de bevrijding bij de geallieerden aan of besluiten naar Indië te vertrekken. Hierdoor kon HRC na de oorlog niet aan wedstrijden deelnemen. Na de bevrijding werd al snel weer het ovaal opgepakt en op 25 november 1945 werd voor het eerst weer om de Dr. Van Broekhuizen bokaal gespeeld, het officiële kampioenschap van Nederland. Uitslagen kon ik niet achterhalen, maar op de beker staat bij het jaartal 1945 AAC dus gaan we ervan uit dat zij hun titel van voor de oorlog prolongeerden.

(Het 3^e en laatste deel van Oorlog & Rugby lees je in Bier, Bloed & Modder Jrg. 3 Nr. 9)

Doedelzak

DUITSLAND EN ITALIË

De AS-mogendheden waren voor de Tweede Wereldoorlog met Frankrijk en Roemenië de belangrijkste rugbylanden op het continent alhoewel de sport in Duitsland en vooral Italië nog in de kinderschoenen stond. Het was Duitsland dat de laatste officiële interland organiseerde voordat de oorlog een einde aan internationale ontmoetingen maakte. Italië versloeg op zondag 5 mei 1940 Duitsland met 0-4 in Stuttgart. Duitse rugbyers en hun internationals bevonden zich nauwelijks in de nazipartij, nog in de Waffen-SS, maar moesten wel als onderdeel van de Wehrmacht aan de oorlog deelnemen. Er werd tot 1942 competitie gespeeld, waarbij SC Elite Hannover in 1941 kampioen werd. De eerste wedstrijd van finale in 1942 tussen SG Ordnungspolizei Berlin en SC Germania List won de thuisploeg met 13-9, maar de terugwedstrijd werd door de Gausportführer van List verboden omdat ze anders jeugdspelers en geblesseerde spelers moesten opstellen. De rest van de spelers was naar het front. Uiteindelijk zouden 16 Duitse internationals onder de ruim 5 miljoen gedode en vermiste militairen zijn.

Net als in Duitsland omarmde de fascistische leider Benito Mussolini in eerste instantie rugby als stoere, mannelijke sport. Volgens hem was het een opvolger van 'feminda' en 'haspartum', spelen uit de Romeinse tijd en daarom een Italiaanse sport. In 1927 kreeg rugby zelfs een apart propaganda comité en een jaar later schreef Mussolini's secretaris een officiële handleiding voor de sport; 'Il Gioco del Rugby'. Maar de spelers moesten niets hebben van de regels van bovenaf en Il Duce keerde zich van rugby af. Wel worden er verschillende rugbyteams opgericht vanuit fascistische organisaties. In de oorlog verliezen 4 Italiaanse internationals hun leven; Angelo Albonico, tweede-rijer en 3^e rijer Arturo Re Garbagnati worden in Rusland gevangen genomen. De eerste wordt als vermist opgegeven, de tweede overlijdt aan de gevolgen van een ziekte. Fly-half Lorenzo Clerici wordt als piloot in februari 1942 boven Noord-Afrika neergeschoten en een andere nummer 10, Valerio Vagnetti overlijdt in 1943 in Frankrijk.

VERZET EN BEVRIJDING

Alhoewel er door papierschaarste en het illegale karakter weinig over het verzetswerk bekend is noemen we toch een aantal rugbyer van wie bekend is dat zij in het verzet actief waren. AAC'er Nico Hobbelman, wiens vrouw Siepie (Sipora) van Joodse afkomst was, behoorde tot de top van Verzetsgroep Amsterdam. De Hooker was een rasechte communist en werkte bij drukkerij Senefelder waar vervalste o.a. passen en voedselbonnen. Een andere

Prins Bernhard en Bep van Kooten

verzetsman was Bep van Kooten. Lid van het eerste uur bij RC 't Gooi, speelde hij een leidende rol in het verzet in zuidelijk Nederland.

Maar, wat gaat de toekomst de Friezen brengen? 'Sneek heeft de afgelopen jaren veel ingezet op de jeugdafdeling, daar zit natuurlijk de toekomst van rugby in.' voegt Siemen toe. 'We gaan niet dezelfde fout maken als het vorige Sneek, de jeugd zal onze club deze keer voort laten bestaan. Het klinkt wellicht wat cliché, maar als je een kind een bal geeft op het rugbyveld, gaan ze knokken voor de bal, terwijl ze met bijvoorbeeld voetbal rechtsvoor moeten gaan blijven staan, dat is zo onnatuurlijk!' In combinatie met de gemeente, is Sneek de afgelopen twee jaar tot een bekend begrip geworden. 'De gemeente zet flink in op bewegen en zo hebben wij een nieuw rugbyveld gekregen en zorgt de gemeente voor genoeg reclame, het is echt top geregeld.' Ondertussen heeft de club meer dan 100 leden in een kleine twee jaar een enorme prestatie gezien de ellende van de Koronaperiode.

Damesteam 'The Sneeks' met coach

Siemen voegt als voetnoot nog trots toe dat de Heren 1 en Dames 1 teams regelmatig met een heuse bus naar uitwedstrijden gaan. 'Dan wordt aan de buitenkant een grote RC Sneek vlag gespannen en de koelkast goed gevuld.' Wat de toekomst voor de Friezen gaat brengen gaan we dit seizoen in de 4e Klasse in het noorden ontdekken.

Kaptein Aardbei

KOM OP DAN, KOM DAN

Het zal zo'n 5 jaar geleden zijn gebeurd. De Wrotters speelden in Leeuwarden tegen Greate Pier. Op een zeker moment was er een maul. Een speler van Greate Pier had een speler van de Wrotters in een soort van verwurging beet. Het leek er ook niet op dat hij van plan was om de nek weer los te laten. Jurjen Bekkema (één van de voorwaartsen van de Wrotters) bedacht zich niet en sloeg de speler van Greate Pier. Die liet gelijk los en draafde over het hele veld achter Jurjen aan. De speler van Pier was groot en sterk en wij hadden Jurjen nog nooit zo hard zien rennen. Achteraf, toen de rust was wedergekeerd, bleek de speler van Greate Pier de vaste sparringpartner van tienvoudig Europees bokskampioen Rudi Koopmans. Geen wonder dat je dan hard kunt lopen.

LOTEN OM PROMOTIE

In het seizoen 1974 werd Rugby Club Etten-Leur, verder REL, kampioen in West 1. Er moesten niet één, niet twee, maar liefst vijf promotiewedstrijden worden gespeeld om toegelaten te worden tot de Eerste Klasse. Namelijk in een halve competitie streden 6 teams op 4 promotieplekken. REL haalde slechts vier punten uit die vijf wedstrijden en eindigde als vierde. Zij moest afwachten wat het duel tussen nummer 5, Officieren & Adelborsten RC uit Den Helder, en 6, 't Gooi zou opleveren. 't Gooi maakte geen kans meer maar de Adelborsten hadden evenals REL 4 punten en alles om voor te spelen. De wedstrijd werd echter afgelast omdat 't Gooi geen team op de been kon brengen en de bond, toen nog NRB, liet weten de Adelborsten twee punten toe te kennen.

REL was het er niet mee eens en deelde de Bond mee dat de promotieregeling buiten het competitie-reglement stond. Daar kon de Bond dan weer niet omheen en omdat men vond dat beide teams, REL en OARC even sterk waren werd er beslist om te loten. Nu, als we aan loten denken, dan gaan onze gedachten natuurlijk meteen naar 1989 toen Sophia Loren de loting deed voor de WK van 1990 in Italië. De loting was één grote fraude waarbij La Loren met een prachtig diep uitgesneden decolleté telkens de warme balletjes tussen de koude uitviste en de thuisploeg een makkelijke poule gaf. Maar niks van dat in 1975.

De beide vertegenwoordigers van REL en OARC mochten naar het Bonds-bureau bellen, waarop REL-secretaris Eduard Ackermans als eerste mocht zeggen; 'even' of 'oneven'. Eduard koos voor 'even', maar hij had het fout en daarmee was het lot beslist. En zoals hij in het clubblad 'Scrumpie' van september 1975 zich terecht afvroeg hoe je nu via de telefoon kon loten, gaf hij daar ook zelf antwoord op: 'De secretaris van de bond, dhr. Van Diessen, deelde mij mede dat de loting onder getuige van het hoofdbestuur had plaatsgevonden.' Het was wel een zeer bijzonder verloop van de competitie.

Met de onlangs overleden Hans Brian als nieuwe trainer wist REL in het volgende seizoen overigens alsnog te promoveren nadat ze kampioen waren geworden in de afdeling West 1.

Doedelzak

Oneven of even, een balletje kan raar rollen

hij hem buiten de barakken van een Nieuw-Zeelands detachement nonchalant zijn nieuwe aanwinst omhoog te gooien toen hij prompt door drie man Bokke keihard werd getackeld.

Elders in Noord-Afrika zou een Ierse international een prominente rol spelen bij het opzetten van een legendarisch legeronderdeel. Robert Blair 'Paddy' Mayne, kreeg zijn eerste cap voor Ierland in 1937 tegen Wales en de tweede rijer speelde in 1938 drie keer tegen Zuid-Afrika met The Lions. Hij viel niet alleen in, maar ook zeker buiten het veld op door zijn onvoorspelbare gedrag. Hij sloopte complete hotelkamers, bevrijdde tijdelijk een gevangene die aan het Ellis Park Stadion werkte en waarmee hij bevriend was geraakt en sloopte weg uit een officieel diner om te gaan jagen. In 1941 stond hij aan de geboorte van de 'Special Air Service' of SAS. Hij bouwde een geweldige reputatie op met zijn acties achter vijandelijke linies in Egypte, Libië en later in o.a. Sicilië, Frankrijk, Nederland en Noorwegen. Hij eindigde de oorlog als één van de meest gedecoreerde militairen, maar kreeg door zijn gedrag en kritiek op de legerleiding geen Victoria Cross, de hoogste onderscheiding in Groot-Brittannië.

IN GEVANGENSCHAP

Net als tijdens de 1e Wereldoorlog in Leeuwarden werden er tijdens de 2e Wereldoorlog onderlinge wedstrijden georganiseerd door geallieerde krijgsgevangenen. Het bekendste vond ongetwijfeld in Stalag IVb in Mühlberg aan de Elbe zo'n 80 kilometer oostelijk van Leipzig. In de lente van 1944 streden 6 teams letterlijk om de eer. Een sterk team van Springbokken won van Wales met 3-0 en 14-3, een combinatie van Australië en Nieuw-Zeeland met 21-0, een cluster van Engeland, Schotland en Ierland met 14-3 en tegen een team van spelers uit andere Gemenebestlanden met 9-0. De Bokke namen het toernooi een stuk serieuzer dan de andere teams en wisten zelfs in groen-gouden shirt aan te treden nadat ze hun sigaret-rantsoenen hadden geruild voor verf. De Bokke werden aangevoerd door Fiks van der Merwe, hij zou in 1949 zijn eerste officiële cap spelen.

Rugbywedstrijd in Stalag IVB

Ook in een gevangenenkamp in het Poolse Thorn namen de twee grootmachten Zuid-Afrika en Nieuw-Zeeland het tegen elkaar op en ook hier wonnen de Bokke. Een jonge, Joodse Prop genaamd Aaron 'Okey' Geffin schoot de beslissende penalty tussen de palen. Vijf jaar later deed hij hetzelfde tegen de Kiwi's in een met 15-11 gewonnen test.

OORLOG & RUGBY (Deel 2)

Waar Nederland in 1914-1918 nog neutraal had weten te blijven lukt dat in 1940 niet. Duitse troepen vielen Nederland en België op 10 mei binnen om de Franse Maginotlinie te omzeilen en zo een snelle opmars naar Parijs te forceren. Met de overgave van het Nederlandse leger op 15 mei 1940 trad een duistere periode in die bijna 5 jaar zou duren. De bezetter legde veel verboden op, maar sport was de uitzondering. In Rotterdam werd vlak na de bezetting de Rotterdamse RC opgericht als soort van vroege verzetsdaad, aangezien rugby als 'Engelse' sport werd gezien. Zij kozen voor de kleuren groen, van Rotterdam en oranje, van het Koningshuis. Bij uitwedstrijden kleden de spelers zich al in de trein om, zodat ze met hun oranje shirts trots van station naar stadion liepen. AAC wordt de laatste kampioen in 1940. Tijdens de bezetting zouden er nog drie clubs worden opgericht, Leidse Rugby Voetbal Club (1940, maar al snel weer ter ziele), Rugby Club Heemstede en M.T.S. uit Haarlem beiden in 1944. Toch werd er weinig gespeeld, zo kwamen AAC en 't Gooi voornamelijk tegen elkaar uit soms in potjes van vijf tegen vijf of zeven tegen zeven als er maar gebald werd. Als bij een demonstratie in het Olympisch Stadion eind 1943 een toeschouwer roept dat 'de Moffen komen' zijn spelers en publiek snel verdwenen, de kans dat jongeren worden gearresteerd voor de 'Arbeidseinsatz' in Duitsland ligt tenslotte altijd op de loer. Wel wordt op 3 september 1944 nog in het Spartastadion een wedstrijd tussen RRC en 't Gooi gespeeld maar vanwege kleding die 'op de bon is' kunnen de teams niet geheel overeenkomstig de regels aangekleed worden. De scheidsrechter van die wedstrijd, Jhr. Maarten Reuchlin, werd kort daarop gearresteerd en na de oorlog als vermist opgegeven.

FRANKRIJK

Op 8 september 1940 vaardigde Jean Borotra, voormalig Wimbledonwinnaar en minister van sport in Petain's Vichyregering een wet uit die alle professionele sport, met name Rugby League, verbood. Voor het eerst gespeeld in 1934 dreigde League al snel groter te worden dan Union in Zuidwest Frankrijk. Maar dat ging sommige Union-officials niet ver genoeg. Voormalig Perpignan en Frankrijk fly-half Jep Pascot, opvolger van Borotra verordonneerde op 19 december 1941 dat de Franse Rugby League Bond werd opgeheven en alle bezittingen werden geconfisqueerd. Zelfs na de bevrijding na D-Day wisten Unionofficials te bewerkstelligen dat het woord rugby niet in de naam van de Franse League Bond mocht staan. In 1947 werd de Bond weer toegelaten tot de nationale sportkoepel maar met de naam 'Fédération Française de Rugby à XIII'. League zou nooit meer zo groot worden en heeft nu ongeveer 20.000 geregistreerde spelers tegen 360.000 bij Union.

ZUID-AFRIKA vs. NIEUW-ZEELAND

De troepen van het Gemenebest vchten ook zij aan zij in de woestijn van Noord-Afrika. Maar de animositeit tussen Bokke en Kiwi's bleef natuurlijk sudderen ondanks de dreiging van Erwin Rommel en zijn Afrikakorps. Er gaat het verhaal dat een Zuid-Afrikaanse soldaat in zijn kerstpakket van huis een rugbybal kreeg. Hij kon niet wachten om hem op te pompen en trots de laten zien. De volgende dag stond

WAAROM DRIEKWARTERS?

Alhoewel het een algemeen bekend gegeven is dat bier werd uitgevonden om ervoor te zorgen dat Props de wereld niet zouden overnemen, is het grotendeels onbekend bij spelers en volgers van het modern rugby dat het spel begon als een strijd tussen elkaar bestrijdende voorwaartsen in line-outs, scrums, rucks en mauls. Dit zorgde ervoor dat mannen van gebeeldhouwde fysiek, extreme fitness en superieure intelligentie op het veld elkaar bevochten in packs. In die dagen was het pack dat de meeste 'set pieces' won de winnaar. De teloorgang van het spel begon toen 'backs' werden geïntroduceerd. Dit ontstond toen het probleem moest worden opgelost waar de volgende scrum of line-out moest worden opgezet. Het overeenkomen op welke positie op het veld dit zou plaatsvinden zorgde steeds vaker voor frictie en zelfs voor gewelddadigheden.

Het probleem werd opgelost door afgewezen voorwaartsen - mannen van klein postuur en beperkte intelligentie - doelloos rond te laten rennen binnen het speelveld. Na afloop van een 'set piece' werd de bal naar één van hen gegooid, waarop zij de nieuwe locatie bepaalden door de bal te laten vallen of deze naar een andere afgewezen gooiden die hem dan liet vallen. Heel soms kreeg een derde verworpene de bal voor hij viel en het publiek ging helemaal uit zijn dak bij deze bijzondere gelegenheid. In de beginjaren waren deze extra spelers totaal ongeorganiseerd maar naar mate de jaren voorbijgingen kregen zij vaste posities.

Neem bijvoorbeeld de scrum-half. Hij was meestal de kleinste en minst intelligente van de backs wiens rol het simpelweg was om de bal te accepteren van een voorwaartse en hem te passen naar een andere afgewezen die door de bal te laten vallen bepaalde waar de voorwaartsen het spel zouden oppakken. Hij zou natuurlijk makkelijk, vanwege zijn postuur, een kwart-voorwaartse of ballenjongen hebben kunnen heten, maar omdat voorwaartsen nu eenmaal bekend staan als meelevend en vol compassie werd voor het huidige eufemisme gekozen. De fly-half, speelt naast de scrum-half en zijn rol is eigenlijk hetzelfde met als verschil dat wanneer hij onder druk te staan hij in paniek raakt en de bal wegtrapt. Hij is normaal gesproken wat groter en iets beter gebouwd dan de scrum-half vandaar zijn naam zoals die vaak in Angelsaksische landen wordt gebruikt 'five-eight', ongeveer 1 meter 73 centimeter. Eén 'eight' minder en hij zou een scrum-half kunnen zijn, drie 'achten' meer en heel misschien zou hij zich dan tot een voorwaartse kunnen ontwikkelen. De centres waren opportunisten zonder enige expertise, maar die graag wilden delen in de glamour waarmee voorwaartse packs werden geassocieerd. Na herhaaldelijke smeekbedes aan de voorwaartsen om deel te mogen nemen aan het spel werd hun verteld in het midden van het veld te gaan staan en te wachten op instructies. Daarom, gevraagd op welke positie zij speelden, antwoorden zij 'in the centre'. En tot op de dag van vandaag zijn het parasieten en bedelaars die meestal werken als advocaten of tweedehands autoverkopers.

En dan vraag je je natuurlijk af, waarom wingers? Het antwoord is simpel: spelers met heel weinig vaardigheden en dus als de laagste in de pikorde van de driekwarters, werden zo ver mogelijk van de bal geplaatst. En dus, omdat de centres zo ijverig waren met het laten vallen van de bal als ze hem kregen was de belangrijkste bijdrage aan het spel

van de wingers om vooral niet betrokken te raken. Hun taak werd het om zo ver mogelijk weg te rennen als er problemen opdoken en het voor alles uit de weg gaan van tackles. Omdat het spel zo georganiseerd was dat de wingers eigenlijk nooit de bal kregen zorgde dat voor een onophoudelijke stroom van klachten van hen die er weer voor zorgde dat zij 'whingers' (zeurders) werden genoemd. En alhoewel de 'h' naar verloop van tijd uit hun positie verdween zitten we helaas nog wel met hun gezeik opgescheept.

Tenslotte de full-back. Deze positie werd gegeven aan degene die de slechtste balbehandeling had, de persoon waarvan werd aangenomen dat hij waarschijnlijk het minst vaak een bal zou kunnen vangen of passen, iemand die eigenlijk altijd in de weg stond. De naam ontstond omdat de voorwaartsen natuurlijk woedend werden van het abominabele spel gedemonstreerd door die persoon zodat "send that fool back" (stuur de gek terug) riepen. Hij werd dan opgedragen om zover mogelijk uit ieders buurt te blijven en gedegradeerd tot achter in het veld staan.

En nu weten jullie dus waarom er driekwarters zijn. Laten we teruggaan naar heroïsche tijden toen het strijdperk bestond uit twee packs van acht fysiek gebeeldhouwde mannen met extreme fitness en superieure intelligentie. De rest kan dan opdonderen naar waar zij gelukkig zijn, op het voetbalveld.

Moeders zetten een foto van hun op de schoorsteenmantel zodat kinderen niet te dicht bij het vuur komen.

BBC-Commentator over de pack van Munster in 1995

Jammer joh!

Spelerpaspoort

Naam: Sep van Kampen

Leeftijd: 61 Jaar

Club(s): NRC The Wasps

Positie: Wing, 2° Center soms Full-back

Tattoopaspoort

Wanneer: 2017

Artiest: Niels van Gewoon Nelis in Nijmegen.

Ontwerp: Dit is het tweede logo van The Wasps. Het is ontworpen door Erwin Scholte, speler van het 1° team.

Waarom: The Wasps is mijn rugbyliefde en dat in een rugbybal.

Bijzonder detail: De plek is gekozen waar ik de bal draag, tijdens het spel. De hand-off doe ik rechts, dus ben ik links-dragend. Hierbij zit de bal in een driehoek; linkerhand, tattoo-plek en hart, want je moet ook met je hart spelen. O ja, de tattoo is ook in zwart-grijs omdat hij tijdloos is.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls.

Heb jij zelf een bijzondere, rugbygerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

deelnemers aan de tour en hij genoot met volle teugen van zijn bijzondere gezelschap. Zo maakte hij net zo veel troep als wij, pikte eens een bijzonder dame op in Brussel, een 'Waalse Pit' volgens een medetripdancer, en trapte menig rugbybal op de daken van de cafés.

Obelix Cardiff Arms Park 1992

En daarmee ondernamen de mannen, en soms ook een paar vrouwen, van Obelix gedurende een paar jaar een aantal zeer geslaagde rugbytours naar o.a. Leuven, Parijs, Ealing, Trefil, Oxford, Birmingham en Canterbury. Voor die laatste trip had Hein een bus op de kop getrommeld die meer weg had van een landingsvoertuig uit de Tweede Wereldoorlog. Overall waar we kwamen wisten we de aandacht op ons gevestigd met ons antieke model. Onderweg in Engeland was een passerende bus bejaarden zodanig onder de indruk van de moonende rugbyers, dat ze zich lieten terug zakken en een tweede keer voorbereiden. Zo nu en dan moest de bus

De onvervangbare Hein

aangeduwd worden om hem weer aan de praat te krijgen, en terug vanuit Oxford lieten de remmen Hein soms in de steek en moest de gaskabel vervangen worden door een lange schoenveter. Hein was sowieso een ware MacGyver als het om repareren van zijn bus ging met allerlei losliggende attributen die dienstdeden om een ontbrekend onderdeel te vervangen. Een andere keer werden we onder politiebegeleiding met gillende sirenes naar de veerboot in Dover gebracht nadat er in onze bus was ingebroken en we anders de nachtboot zouden missen. Maar dat mocht allemaal de pret niet drukken van de vele herinneringen die we hebben overgehouden aan tours naar allerlei bestemmingen met de bus van Hein!

Paddy Lemmens

De PRIJZENKAST

In deze rubriek staat telkens een trofee in de schijnwerpers. Dat kan nationaal, internationaal of gewoon regionaal zijn zolang er maar Nederlandse teams om spelen. Heb je een suggestie? Stuur maar door aan ons e-mailadres.

DE C-CUP

De term 'C-Cup' roept bij veel mensen associaties op aan vrouwelijk schoon en bij rugbyers bovendien beelden van uitpuilende props in skin-tight-shirtjes. Dat de C-Cup ook een prijs is geweest, weten weinigen. Zelfs bij de Eerste Venlose Rugby Club The Wallaby's (niet te verwarren met het Australische nationale rugby union team 'The Wallabies'; belangrijkste verschillen zijn: de spelling van de naam en het aantal gewonnen Rugby World Cups), die de C-Cup tot diens mysterieuze verdwijning in 2014 uitreikte, was het even zoeken naar iemand met de benodigde historische kennis.

De C-Cup was een sportiviteitsprijs die jaarlijks werd uitgereikt tijdens het 15 a-side 'Wallaby Inn' pre-season toernooi. De 'C' in de naam verwijst naar Clive Allen, ooit bij de Wallaby's actief als referee en coördinator van de overige fluitende buideldieren. Destijds was Clive met de Britse strijdkrachten gelegerd in Mönchengladbach, tegenwoordig heeft hij zijn heil gezicht in het aanzienlijk zonnigere Malaga. De C-Cup die naar hem is vernoemd, bestond uit een glazen box met daarin een BH (welke maat, laat zich raden), gevuld met kleine rugbyballetjes.

Het Wallaby Inn (vernoemd naar de beruchte kroeg door de club geopend in plaats van een clubhuis) Toernooi is na de editie van 2014 ter ziele gegaan en de bijbehorende C-Cup was geen veel beter leven beschoren. De even unieke als karakteristieke trofee heeft de tand des tijds helaas niet doorstaan. Gelukkig bleek er nog wel een foto opgediept te kunnen worden voor dit artikel.

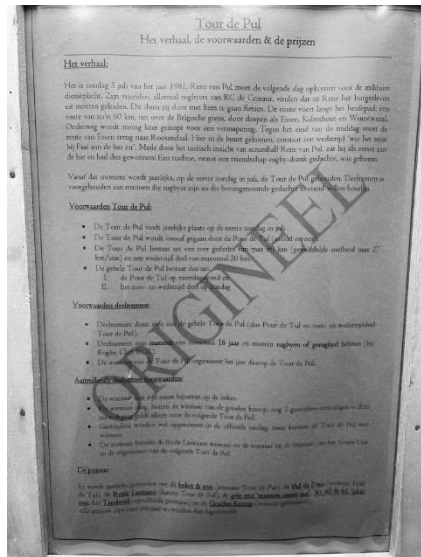

En zo dreigt een stukje prachtige rugbygeschiedenis van eigen bodem verloren te gaan. Maar u, beste lezer, kunt die trieste teloorgang een halt toeroepen! Het lot van de C-Cup ligt in uw handen! Wordt het een roemloze aftocht naar vergetelheid, of een eeuwig voortleven in talloze rugbyharten? Wat u te doen staat als u kiest voor eeuwig voortleven: telkens als uw blik voortaan even komt te rusten op een pronte C-Cup, van een meisje of een prop, zo één die parmantig door de wereld danst, schenk dan even een gedachte aan die illustere Venlose sportiviteitsprijs van weleer. En proost op het leven.

Jan-Julius Bokkepoet

TOUR DE PUL

De zomerstop is een rare periode voor ruggers. Aan de ene kant hele weekenden vrij om te doen (veel) en laten (weinig) waar je zelf zin in hebt, aan de andere kant mis je je maatjes, de wedstrijden in het zonnetje, de bbq's enz. enz. En zeker toen er nog geen 594 televisiezenders, internet, mobiele telefoons, Netflix, muziekfestivals van mei tot oktober en andere afleidingen waren moest je als ambitieuze rugger toch iets verzinnen nadat de 7's gespeeld waren en voordat de (nieuwe) trainer met hernieuwd elan aan de pre-season begon.

'De Reglementen van de Tour de Pul'

In 1978 fuseerden de Centaurs met de commando's van KCT tot Rugby Club Roosendaal Commando Combinatie (RC RCC) en kreeg het zomerfietsen een extra elan. Jos Danen, inderdaad vader van Oranje-international Dirk en speler bij De Centaur sinds de oprichting in 1976 en René van Pul waren de aanjagers. Toen René in 1981 voor zijn nummer op moest werd besloten daar iets speciaals van te maken. De Tour de Pul werd geboren. De tocht van 60 kilometer voert de 10 deelnemers deels over het Heidepad door de Belgische dorpen Essen, Kalmthout en Wuustwezel. Aan het eind terug naar Café Visdonk ontstaat een echte wedstrijd als iemand roept 'Wie het eerst bij Faai is!' Faai Jansen was de barman van het café dat ook dienstdeed als clubhuis wat de club niet had. Als er één lek rijdt besluit Jos naar huis te rijden om de band te plakken, de rest gaat mee, behalve René, die sluw zijn kans ziet de 1e Tour de Pul wint, de dag voordat hij in dienst moet.

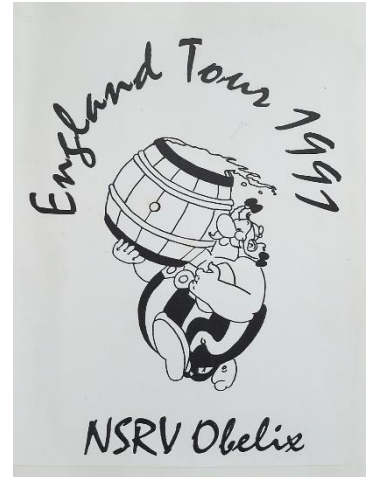
Twee jaar later wint René puur door geluk. Hij moet lossen, maar weet niet dat de rest op een paardenconcours stuit en wordt omgeleid. Tegen de tijd dat René bij de versperring aankomt krijgt hij motorbegeleiding om zijn weg te vervolgen en komt ruim als eerste aan. Sportief als hij is geeft hij de gewonnen Rode Trui af aan de nummer twee, die tenslotte twintig kilometer meer heeft getrapt. Het gaat er de eerste jaren fanatiek aan toe, waarbij ze vier keer links, en dan vier keer rechts om recreatieplas De Vliet rijden. De mentaliteit van fietsen is hetzelfde als bij rugby volgens Jos; 'altijd net over je limiet gaan.' Maar er ontstaat elke keer een kopgroep van drie of vier renners terwijl steeds meer

In Roosendaal, volgens de inwoners het hart van Brabant, krijgen ze het 'koersen' vaak met de paplepel ingegoten en dus besloten een aantal spelers van RC Centaur eind jaren '70 om samen te gaan fietsen. En niet met een elektrische fiets of van kroeg naar kroeg, nee, wat serieuzer om fit te blijven.

OP TOUR MET DE BUS VAN HEIN

Het waren de jaren '90 van de vorige eeuw. Lubbers en Kok waren minister-president, de Verenigde Staten en hun bondgenoten gingen over tot actie in Koeweit en Irak, Nelson Mandela werd vrijgelaten en Zuid-Afrika kende zijn eerste democratische verkiezingen, en Oost en West-Duitsland werden herenigd. Het was ook een tijdperk waarin mobiele telefoons, internet en email aanvankelijk nog niet bestonden en pas later hun opwachting maakten. Alle contacten met de buitenwereld verliepen via de post en daarnaast via de vaste landlijn telefoonverbinding.

Toch vonden er in die tijd ook wel belangrijke ontwikkelingen plaats. Zo wist de worstelende studenten rugby vereniging in Nijmegen (NSRV Obelix) zich met veel moeite te onttrekken aan de teloorgang en een soort doorstart te maken naar wat nu een bruisende, levensvatbare rugbyvereniging is die onlangs in 2020 haar 50-jarig bestaan vierde.

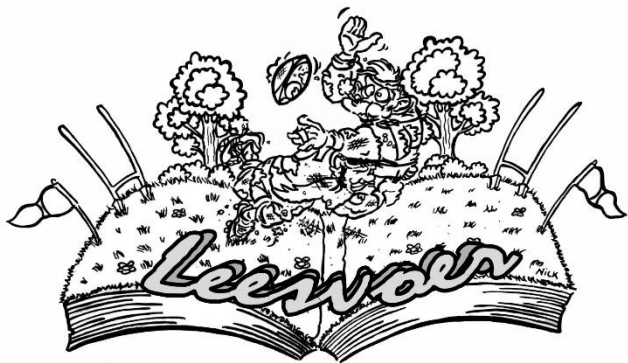

Maar terug naar die roerige jaren toen bij Obelix verwoede pogingen werden gedaan om een van de langstlevende rugby tradities nieuw leven in te blazen: de jaarlijkse rugby tour. Een paar keer eerder waren de studenten naar onder andere Canterbury, Leuven en Parijs afgereisd, maar de traditie was min of meer stil komen te liggen en het was de hoogste tijd om weer eens de grens over te steken, hier en daar een pot rugby te spelen en grote hoeveelheden buitenlandse bieren te verschalken.

Voor de altijd krap bij kas zittende studenten waren de kosten van dit soort tours een belangrijk obstakel, en vooral de reiskosten drukten vaak

behoorlijk op de begroting. Maar begin jaren '90 wisten de rugbyende studenten hun probleemoplossend vermogen optimaal in te zetten en hiervoor een ideale oplossing te vinden. Ze vonden een buschauffeur-combinatie die qua kosten paste, maar, veel belangrijker nog, de perfecte voedingsbodem opleverde voor rugby-uitstapjes over de grens. Eigenaar Hein wist om de zoveel tijd een redelijk antieke, aftandse, ietwat Oost Europees uitzierende bus op de kop te tikken. De licht omgebouwde bussen waren van alle gemakken voorzien: een tafel waar kaartspellen gespeeld kon worden, airconditioning door het openschuiven van een luik voorin de bus, en bier drinken was in de bus geen enkel probleem. Zo nu en dan was er een plasstop, maar verder was er een raam achterin de bus waardoor geloosd kon worden. Hein werd al heel snel gewoon een van de mede

PUMAS

Wellicht is het eerste boek wat in het Engels geschreven is over de geschiedenis van het Argentijnse rugbyteam na de kwartfinale in 2015 tegen Ierland een gevoelig onderwerp voor ondergetekende, maar enfin! Een prachtboek desalniettemin.

Rex Gowar, veteraan in de wereld van het sportjournalisme, duikt in het boek "Pumas, a history of Argentine rugby" diep in het hart van de Argentijnse rugby, een team vol spirit, vuur en doorzettingsvermogen. Een team dat een bloederige, controversiële maar kleurrijke geschiedenis heeft binnen rugby.

In de loop van het boek komen verschillende (oud)spelers van de Pumas aan het woord over hun avonturen in het blauw-witte shirt. Hugo Porta, die in zijn carrière 58 keer voor het team mocht uitkomen, 34 als captain, waaronder tijdens de eerste World Cup in 1987, vertelt over zijn wedstrijden tegen de Britten, de af en toe bittere rivaliteit die zich tussen het Noordelijk en

Zuidelijk halfrond bevindt en zijn debuut in 1971 tegen de Fransen. Marcello Loffreda vertelt over zijn tijd in het shirt en zijn wedstrijd met "Argentina B" tegen de British & Irish Lions van Clive Woodward als een opwarmwedstrijd.

De Argentijnen verwoordden dat het scrummen in hun DNA zit en er wordt veel verteld over het belang en de kunsten binnen het spelletje van de voorwaartsen. Met een Pablo Matera, die buitenom zijn controversiële uitspraken op Twitter, een hoeksteen is in het huidige Argentijnse team.

"History of the Pumas" biedt de lezer een interessant en uitgebreid kijkje in de keuken van het Argentijnse rugby. Met veel (sterke) verhalen over wedstrijden, de groei van de sport, en de benadrukking van het belang van clubrugby binnen Argentinië. Het is enkel al een aanrader om open te slaan omdat dit het eerste in het Engels vertaalde rugbyboek over de Pumas is.

'recreatieve' rijders afhaken. Jean-Pierre Moerkens wil echter dat iedereen weer mee kan doen en dus worden de, sowieso sterk aan veranderingen onderhevige reglementen, aangepast. Voortaan is er eerst een 'tourrit', met onder andere een stop voor koffie en appeltaart en zo'n 20 kilometer voor het eind volgt er een korte stop waarna er vanuit stilstand en aangemoedigd door het publiek de laatste kilometers rondjes worden gereden om de titel. Ook wordt er een maximumsnelheid van 27 kilometer per uur voorgeschreven tijdens de 'tour' om het voor iedereen toegankelijk te houden.

Het sociale aspect is ook van wezenlijk belang. Voorafgaand aan de Tour op zondag, is er op zaterdagavond de Pour de Tul. Alle deelnemers moeten komen, de route wordt bekend gemaakt en er wordt natuurlijk gedronken op de goede afloop. Diegene die 'het licht uitdoet' die avond krijgt de eerste prijs: de 'Pul de Pour', meer een eretitel. Het is natuurlijk wel een hele prestatie als de winnaar van de Pul ook de Tour wint, iets wat alleen Pierre Moerkens en Bob Voorbraak lukte.

Leon Koetsenruijter met de 'Pul de Pour'

Over prijzen gesproken. Behalve de Rode Trui voor de winnaar en de Pul de Pour is er de Gele Trui voor de snelste van de mannen die er vanaf het begin bij zijn, een 65+ prijs (vroeger 40+), en de Rode Lantaarn voor degene die als laatste eindigt en het jaar ermee op zijn fiets moet rijden. Voor een bijzondere prestatie wordt 'Het Tandwiel' uitgereikt. Dit kan variëren tot fout rijden, in de sloot terechtkomen, brokken rijden of met een gebroken been de hele tour uitrijden wat Jeroen Fluiters presteerde.

Tijdens jubileumjaren worden bijzondere 'tours' georganiseerd. Zo reden de mannen o.a. in Duitsland, van Limburg naar Roosendaal in twee dagen en zelfs in Spanje waar het bloedheet was met een aankomst op de top van een berg. Hoe het weer kan veranderen bleek de keer dat ze op de eerste zondag van juli in het Zeeuwse Tholen door de sneeuw reden. In 2019 voerde de rit van de Muur van Gerardsbergen naar Brussel waar ook die dag de Tour de France aankwam. Helikopters van de Tour wisten niet wie ze in beeld moesten brengen en dus reden de Brabanders een tijdje virtueel in het Geel op televisie voor de tour uit. Aangekomen in de Belgische hoofdstad zijn ze mooi op tijd om de massasprint te zien waar Dylan Groenewegen met hoge snelheid tegen het asfalt smakt en Mike Teunissen de Gele Trui pakt.

Een bijzondere Tour was die van 1986. Kees Overgaag brak zijn arm en reed de dag erna tijdens de 'Draai om de Kaai', een profkoers in Roosendaal, met zijn arm in een mitella. Schoenenwinkel De Kaplaars was zijn sponsor en moest de

meeste premies betalen omdat Kees met zijn mitella de ronde uitreed en elke keer dus over de streep kwam.

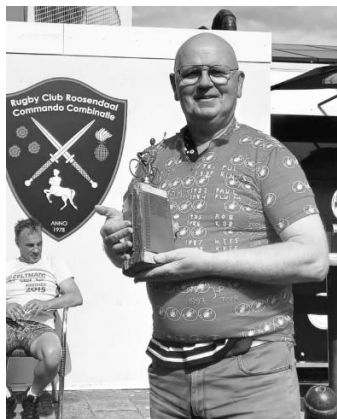
Kees met mitella, links van hem René, daarnaast Jos

Alhoewel de Tour de Pul geen vast parcours of pleisterplaatsen heeft, kent het genoeg tradities. Zo werd verschillende keren het stamcafé van Gerrie Knetemann, Vaeder Hoefke in Huybergen aangedaan en het eerste wielercfé van Nederland, Café Moskes in Hoogstraten op de grens van Nederland en België. Op de Rode Trui wordt elk jaar de naam van de winnaar geborduurd, de huidige is trouwens de tweede want de eerste was van wol, te groot en te vol met namen. De winnaar moet de Tour het jaar erop organiseren. Dat gaat bijna altijd goed, behalve in 1991 toen de winnaar van 1990, Mark van Duijnhoven, in gebreke bleef. Sindsdien zijn er altijd wel een paar vrijwilligers om te helpen want de Tour is voor velen het hoogtepunt van het 'rugbyseizoen'. Zelfs tijdens de Koronatijd werd de rit gereden. In 2020 reden drie man een parcours van rondjes om 'de Visdonk' dat virtueel bij te houden zou zijn. Omdat de techniek het liet afweten werden Jan Theunis, Joep Verbraak en Tom Maanicus alle drie tot winnaar uitgeroepen, de laatste twee speelden trouwens ook nog voor het Nederlands rugbyteam. Over Oranje gesproken, Dirk Danen reed de Tour de Pul ook een aantal keren uit. De laatste jaren wordt er ook weer meer door eerste teamspelers van Roosendaal meegefietst wat de cirkel compleet maakt tot groot genoegen van Jos en René. Een extra element dat ook recent werd

toegevoegd is het wegen van de deelnemers voor de tour begint. Aan de hand van gewicht en bijbehorende renners wordt door kansberekening de winnaar voorspeld.

Dit jaar waren er maar liefst 24 spelers deelnemers. Een aantal vertrok de dag ervoor vanuit Brussel en fietste

naar Antwerpen voordat er *Jan Theunis met Trofee en Trui* verzameld werd in Roosendaal voor de Pul de Tour. Die viel samen met het feest dat RC RCC gedurende het weekeinde vierde naar aanleiding van het uitgestelde veertigjarig bestaan. Na een geweldige tour zegevierde Jan Theunis.

Nu hoor ik een aantal wielerehousiastelingen die de rugbyschoenen aan de wilgen hebben gehangen denken: "Ik zou ook wel eens mee willen rijden", en voor hen heb ik goed nieuws. De winnaar van de Tour mag het jaar erop twee introducées meenemen. Die rijden weliswaar buiten de prijzen mee, maar kunnen zo toch meedoen met een uniek gebeuren dat ruim veertig jaar geleden zijn oorsprong vond. Om te kijken wie jou eventueel kan uitnodigen kun je het beste na de eerste zondag van juli op de Facebookpagina van RC RCC kijken.

Doelzak

SCHOTSE ZUINIGHEID

Zoals de Nederlanders bij onze zuiderburen bekendstaan om onze 'zuinigheid' als het om geld gaat zijn de Schotten dat voor de Engelsen. Maar er schuilt af en toe wel een zweem van waarheid in de bewering.

Toen de All Blacks tijdens hun eerste tour in 1905 tegen Schotland speelden nam 'Originals' voortwaarts Frank Glasgow de bal als souvenir mee de kleedkamer in. De secretaris van de Schotse Bond was niet in zijn nopjes toen hij de bal niet kon vinden, vroeg om uitleg en werd naar de kleedkamer van de gasten verwezen. Daar marcheerde hij naar binnen, pakte de bal zonder wat te zeggen op en verliet de kleedkamer nog steeds zonder iets te zeggen.

Jock Wemyss was een geweldige Schotse Prop voor de Eerste Wereldoorlog. Tijdens de strijd verloor hij een oog, maar werd wel meteen geselecteerd voor de eerste test in 1920 tegen Ierland. Groot was zijn verbazing van de oorlogsheld toen hij na de wedstrijd een rekening kreeg gepresenteerd voor zeven shillings en zes pence omdat hij zijn laatste shirt van 1914 niet had teruggegeven na de wedstrijd.

Peter Brown, captain van de 'Thistles' eind jaren '60 en beginjaren '70 had op een gegeven moment een gat in één van zijn sokken. Hij vroeg de Bond om een nieuw paar en werd medegedeeld dat elke speler maar één paar kreeg. Volgens overlevering smeerde hij de volgende wedstrijden schoensmeer op zijn been op de plek waar het gat zat zodat je zijn witte huid er niet doorheen zou kunnen zien.

